

«ВК» Посмертно...

РОЗБИТЕ ГОРЕМ СЕРЦЕ

У цій школі з 1975 по 1983 рік навчались воїни-інтернаціоналісти, Сергій ВОЗНЮК (посмертно нагороджений орденом "Червоної зірки") і Микола ДУЛЕВИЧ (посмертно нагороджений медаллю "За бойові заслуги").

Така інформація розміщена на дошці пам'яті загиблих воїнів Новокорецької школи, в якій вшановують пам'ять людей, яких немає з нами, яких ми згадуємо зі сльозами в очах і болем у серці, адже саме завдяки таким відважним, сміливим людям ми маємо право на життя, вільне і незалежне. Для нас вони будуть вічно молодими і вічно надійними воїнами-охоронцями нашої долі.

Втираючи сльози, мама Сергія – Валентина Іванівна притискає до серця синову фотографію, крізь плач розказує, що якби жив, чудовою людиною був би Сергій – працювитою, цілеспрямованою, відповідальною і доброю. А доказом цього є незаперечні факти з його біографії.

Вознюк Сергій Євтіхович народився 18 жовтня 1968 року. В сім'ї був середнім сином між старшим братом Іваном та меншою сестрою Лесею. У 13 років втратив батька, що помер від ревматизму серця. Добре закінчив середню загальноосвітню і музичну школи по класу духових інструментів. Потім сам, без допомоги матері, вступив у Новоград-Волинський маши-

нобудівний технікум, по закінченні якого пішов у армію. Чесного, доброго, завзятого хлопця всі любили, а так як до кмітливості і наполегливості мав і добре здоров'я, дослужився до старшого лейтенанта та ще й грав у військовому оркестрі. Сергія просили залишитися в армії, та він наполегливо доводив (написав два рапорти), що саме його допомога потрібна людям в Афганістані. Навіть не навідавшись додому, влаштувався наглядачем в Казані у в'язниці, а через дуже невеликий термін приєднався до військових у Афганістані. У травні 1988 року написав рідним лист про швидке повернення додому, а 9 червня цього ж року привезли матері тіло сина у цинковій домовині. Прожив Вознюк Сергій двадцять років. За час служби в армії отримав медалі: "От благодарного афганского народа" - I і II ст., "Воину-интернационалисту", "70 лет Вооруженных Сил СССР (1918-1988)", відзнаки: "Отличник Советской армии" I і II ст., "Воин-спортсмен", посмертно нагороджений "Орденом Червоної Зірки".

Не менш трагічною є історія ще одного недожитого життя – Миколи Дулевича, передчасна смерть якого глибоко поранила серце матері, а

його образ залишився в пам'яті всіх, хто його знав. Як розповіла Катерина Петрівна, народився Дулевич Микола Володимирович 18 грудня 1967 року. В сім'ї був п'ятим – найменшим. Всі – і близькі, і родичі, і сусіди, і вчителі любили Миколу і пишалися ним. Вчився посередньо, проте, вчителі про нього згадують добрим словом, тому що ніколи не порушував дисципліну, ні з ким не сперечався, завжди всім допомагав. В дитинстві пережив тяжку втрату – смерть батька. Дуже любив працю. А його любили за працьовитість, щедрість, чесність і доброту.

В 1985 році прийшла Миколі повістка до армії. Та хлопець, як то з деякими буває, не був засмучений, навпаки, він радів, що чесно відслужить Вітчизні. Та радів завчасно, бо після тяжких боїв у Афганістані прийшов додому на мільцях, без однієї ноги. Постукав у двері, відкрила мати, а його перші слова звучали зі смутком і приреченням: "Чи приймете, мамо, мене такого? Адже проводжали цілого і здорового".

Недовго мати бачила сина – три місяці пробув дома, ще три – в лікарні. 1987 року помер від ран, принесених з війни, шість днів не доживши до свого двадцятиріччя...

С.КАЧАНОВСЬКА